(המשך מעמוד 15)

איך מוצא אזרח פרטי פליט מפויים אחד במקום מסר־יים? איך הלך נחמיאס דווקא לעזה?

לכך אין מענה, זולת התשובה שזה פיס, כפי שאמר לכתב העולם הזה. אולם אפילו הובילה הטלפאתיה או האינטואיציה את האזרח נחמיאס דוקא לעזה — נשאלת השאלה איך נמצאה המחט ברעימה של שחת?

איך נמצא פליט אחד בין מאתיים וחמישים אלף הפליטים המתגוררים כרצועה?

תשובתו של נחמיאס, שערבי חשוב עזר לו, אינה רלוונטית. גם ערבי חשוב אינו יכול לאתר אדם במציאות זו.

או שהערבי זאקוט כלל אינו שייך לעניין, ונבחר על־ידי נחמיאס מפני שהיה הערבי הראשון שנתקל בו שגר בעבר בקירבת נמל יפו,

או שמנגנון ממלכתי בעל אמצעים אדירים, שרק הוא יכול לעיין ברשימות של פליטים, איתר איש שגר באותו גוש.

אולם נחמיאס חוזר ומתעקש בכל פעם, גם מבלי שנשאל, להכריז כי איש לא עזר לו, ושזה מיבצע־יחיד שלו. „שום גוף אינו עומד מאחוריו" הכריז עוד בידיעה הראשונה.

האם בוער הכובע על ראשו של מישהו?

או — או

ניתוח פשוט של הפרשה, מזדקרת המסקנה כי היא אחת מן השתיים:

או שזהו נסיון־נפל של אזרח משולהב, שאינו בורר באמצעים, לבצע רצח־אופי באמצעים פסולים ביותר, ללא אסמכתא כלשהי ל־טענותיו —

או שהאזרח נחמיאס אינו אלא שלט תמים, שמאחוריו מסתתר

המודעה הראשונה

נגנון ממלכתי אדיר, שביצע מלאכה עצומה על חשבון הציבור, כדי השחיר את פניו של דן בן־אמוץ — אך לא רצה שזהותו תתגלה פרשה זו.

במיסגרת מסע־ההסתה וציד־המכשפות, העובר על הארץ מאז פרשת גולדמן ומכתב שמיניסטים, מצטרפת פרשה זו להסתה נגד ההצגה מלכת האמבטיה, הפיצוצים המאור־ים של אסיפות גולדמן, האיומים ברצח, ציורי הכתובות המסיתות וההודעות על הטמנת צות.

במכתב גלוי משיב דן

אל: מוחמד עבדאללה זאקוט

ת.ז. 9143201

מחנה פליטים נוסרט

רצועת עזה.

מאת: דן בן־אמוץ

יפו, גוש 7019 חלקה 139

יום העצמאות, תש"ל

„אני מוכן לארוז את חפצי ולעבור למקום אחר אפילו אם תבוא מחר!"

למוחמד עבדאלזה, שלום רב,

בעצם אני חייב תודה למר אמנון נח־מיאס מנס־ציונה, אשר טרח רבות לאתר אותך ולחקוק בתודעת הציבור שם אחד ממשי מתוך מאות אלפי פליטים אלמוניים, המחכים עדיין לפתרון בעייתם.

מר נחמיאס זעזרין לא עשו זאת כדי להילחם את מלחמתך, אלא כדי לנגח בעזרתך אותי, ואנשים רבים כמוני, אשר מעו־לם לא השלימו עם מדיניות ממ־שלת־ישראל כלפיך.

המטרה המוצהרת של הכרוז, אותו הפיץ מר נחמיאס ברחובות ובמערכות העיתונים, היא להפגיש אותנו ולראות איך „יפה־נפש" ו„רודף־שלום" כמוני, הגורס „שלום תמורת שטחים", מחזיר לך את ביתך וזכויותיך ביפו. אתה מבין, הוא טוען שהבית, בו אני מתגורר זה חמש שנים, היה פעם ביתך.

פורמאלית הייתי יכול לסיים את הפרשה על־ידי הצגת מיסמכים המוכיחים שהבית מעולם לא היה בבעלותך, או בבעלות פליט ערבי כלשהו, ולהסתפק בקביעת העובדה שמר נחמיאס הוא שקרן החייב לתת את הדין על הוצאת דיבה.

אך אין לי כל רצון לסלק את הבעייה העקרונית, המתעוררת עקב האתגר המצפוני שאותו פר־סם הציג לפני. להיפך, כמו בכל הזדמנות אחרת, אני שמח לעשות שוב את חשבון־הנפש שלי עם השאלה שנתעוררה מחדש.

● ● ●

אני מאמין שההשמצה הגסה של מר נחמיאס אינה מכוונת נגדי אישית. **היא מכוונת נגד כל האנשים הנלחמים זה 22 שנה את מלחמ־תך, שעה שהם מתגוררים בביתך ומעבדים את אדמותיך.**

ההאשמה הספציפית, אותה מטיח מר נח־מיאס נגדי, היא אמנם נטולת כל יסוד, אך

„אני מוכן להיות הראשון וגם היחידי שיחזיר את הרכוש!"

אינני מוכן להישבע שמעולם לא אכלתי לחם מחיטה שהבשילה באדמות נטושות, שלא התהוללתי בבתים של שכניך למחנה, שלא שתיתי יין מכרמים שבעליהם נמלטו על נפשם ב־49', ושמעולם לא ערכתי פיק־ניק תחת גפנך ותאנתך, מר זאקוט.

אחרי הכל אני חי במדינת ישראל, וה־

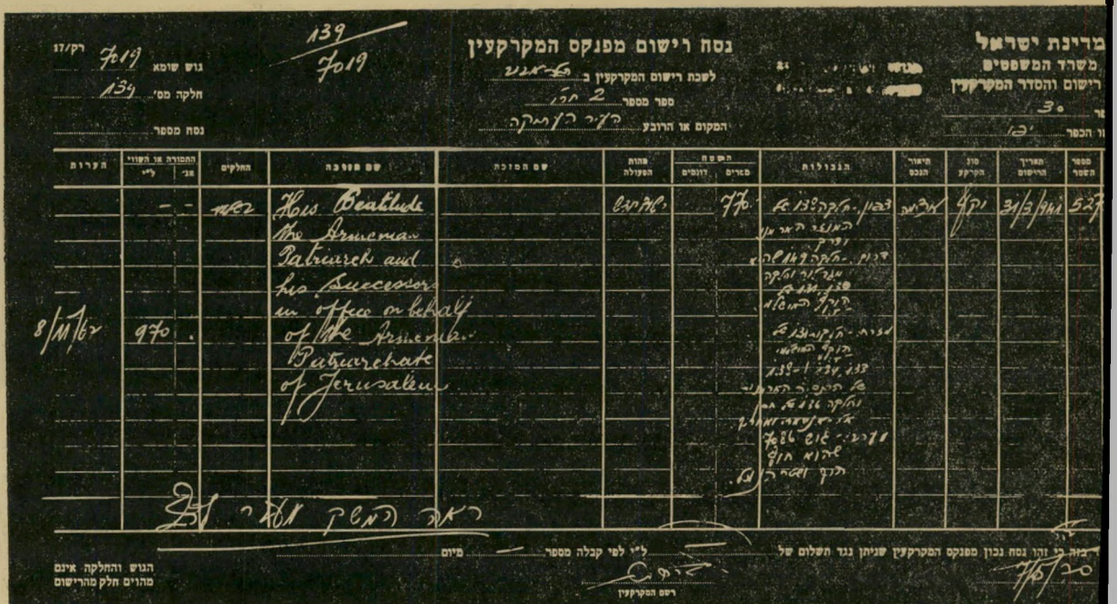

רישום בטאבו זוהי התעודה הרשמית מטעם מדינת־ישראל, המוכיחה כי חל־139 בגוש 7019 — בה שוכן ביתו של דן בן־אמוץ — הינה בבעלותו של „הוד קדושתו הפטריארך הארמני ויורשיו בשם הפטריארכיה הארמנית של ירושלים" — ולא מוחמד עבדאללה זאקוט, כפי שטען האזרח הישראלי אמנון נחמיאס בעיתונים.